

บทที่ 1

สนทนากับพระ

ฝนแรกในเขตเปียซานหลังต้องเผชิญกับภัยแล้งมาเป็นเวลานาน เย็นเฉียบ หนึ่งเซวียพบทารกหญิงคนหนึ่งใต้กองซากศพ ตอนนั้น นางเขียวไปทั้งตัว ลมหายใจแทบจะขาดห้วงด้วยความหวียวโยและหนาวเหน็บ และนับจากเหตุการณ์นั้นเป็นต้นมา ในใจหนึ่งเซวียก็คล้ายมีเงามืดซุกซ่อนอยู่ ทุกครั้งที่ซังซังป่วยหนัก เจานั้นก็จะยิ่งดำมืดและถูกมันซ่อนลึกลงไปมากขึ้นทุกที

เวลาผ่านไป ความถี่ที่ซังซังล้มป่วยเริ่มเว้นระยะห่าง แม้หมอในค่ายทหารประจำเมืองชายแดนจะไม่มีปัญญากำจัดไอเย็นในตัวนางให้หมดไปได้ แต่ก็ให้ใบสั่งยาที่ถูกกับโรค ดังนั้นขอเพียงพกสุรารสชาติร้อนแรงติดตัวอยู่ตลอดเวลา และไม่ลี้มให้นางทำงานบ้านเพื่อเคลื่อนไหวเส้นเอ็นให้โลหิตหมุนเวียนเป็นประจำ หนึ่งเซวียก็แทบจะลี้มเงามืดที่ผ่านไปแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังฝึกวิชาเทพ ไอเย็นในร่างของซังซังก็เปรียบเสมือนเกล็ดหิมะเบาบางที่พบเจอดวงตะวันในฤดูวสันต์ มลาย

หายไปจนแทบจะไม่หลงเหลืออยู่อีก หนึ่งในเหยียดเดิมที่เข้าใจว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ทว่าผู้ใดจะคาดคิด จู่ๆ อากาการของซังซังก็กำเริบขึ้นมา ทั้งยังหนักขึ้นกว่าเดิม เทียบกับทุกครั้งที่ผ่านมาเห็นได้ชัดว่าวีความน่ากลัวขึ้น

เงามืดที่อยู่ในใจจึงผุดขึ้นมาอีกครา ครั้งนี้มันกังวลจนไม่เป็นอันกินอันนอน ก็แม้แต่จอมปราชญ์ยังรักษาไม่หาย แล้วหลวงจีนในวัดลั่นเคาะจะรักษาให้หายได้หรือ มันเริ่มคิด อากาการของซังซังจะเป็นเพียงแค่อากาการป่วยอย่างหนึ่ง หรือโชคชะตาได้กำหนดเอาไว้แล้วว่าอนาคตที่เย็นเยือกกำลังรอพวกมันอยู่ข้างหน้า

เป็นเพราะเงามืดในใจ หนึ่งในเหยียดเลยไม่เคยถกถึงเรื่องนี้กับซังซัง ทว่าดูเหมือนตอนนี้ซังซังอยากจะถูกกับมันแล้ว เพียงแต่มันไม่พร้อมที่จะฟัง

มันไม่ยอมฟัง แต่ซังซังอยากพูด

"นายน้อย ท่านรู้ใช่ไหมว่าเพราะเหตุใดหมู่นี้ข้าถึงมองหน้าท่านบ่อยๆ"

มิรู้ทำไม ซังซังเริ่มเรียกมันว่านายน้อยอีกแล้ว

หนึ่งในเหยียดยิ้มแยมตอบ

"รู้ เพราะนายน้อยของเจ้าเกิดมาหน้าตาน่ามองยิ่ง"

ซังซังเหลืออกตาขึ้น ถอนใจดังเฮือก

"ท่านมิใช่องค์ชายหลงชิงในสมัยโน้นเสียหน่อย ไหนเลยคู่ควรให้ผู้อื่นมอง"

หนึ่งในเหยียดกล่าวเสียงขุ่นเคือง

"ข้าเคยบอกแล้วว่าอย่าเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

ซังซังรู้ว่ามันแสร้งทำเป็นโกรธ จึงกล่าวเสียงเบา

"ท่านรู้เหตุผลดี"

หญิงเขยารู้แต่ไม่ยอมพูดออกมา ตอนนี้นั้นเหมือนเด็กชายที่กำลังตี้อันและโกรธง่าย ไม่สบอารมณ์ขึ้นมาก็อาจจะร้องไห้จนงอได้ทันที ผิดกับซังซังที่เหมือนพี่สาวผู้อ่อนโยนและเข้าใจเรื่องราวต่างๆ เป็นอย่างดี นางมองมันเงียบๆ ก่อนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้ากลัวว่าตายไปแล้วจะไม่ได้เห็นท่านอีก"

ในที่สุดก็ได้ยินคำที่ไม่อยากจะได้ยินจากปากนางจนได้ หญิงเขยตัวสั่นเยือก

ซังซังมองหลุมศพที่อยู่ตรงหน้าพลาถามเสียงค่อย

"คนเราตายแล้วจะไปยังที่ใด ไม่ว่าจะกลายเป็นเถ้ากระดูกหรือศพที่เนาเปื่อยก็ล้วนต้องถูกฝังดินกลบหน้า ข้าจะยังเป็นข้าอยู่หรือไม่"

หญิงเขยไม่ยอมให้นางรู้สึกหดหู่เช่นนี้ เพราะอารมณ์หดหู่สิ้นหวังไม่เป็นผลดีต่ออาการป่วยของนาง มันอยากเปลี่ยนเรื่องพูด แต่ก็ไม่รู้จะเปลี่ยนอย่างไรดี

"มีคนบอกว่าความตายคือความว่างเปล่า แต่บางคนบอกว่าหลังตายแล้วจะต้องไปยังโลกแห่งความมืด"

ซังซังกล่าวต่อด้วยสีหน้าเด็ดเดี่ยว

"ข้ายินยอมไปโลกแห่งความมืด เพราะแม่จะฟังดูน่ากลัว แต่ข้าสามารถไปรอท่านอยู่ที่นั่นได้"

หญิงเขยเห็นนางหน้าซีดก็ถอดเสื้อตัวนอกคลุมไหล่ให้ กล่าวเสียงเบา

"คนในโลกแห่งความมืดจะลืมเรื่องที่เคยเกิดขึ้นบนโลกมนุษย์ไปหมด ถึงตอนนั้นเจ้าจะจำข้าไม่ได้ ดังนั้นเจ้าอย่าไปเลย"

"ความตายนี้เป็นความรู้สึกอย่างไรหรือ"

หรือต่อหน้าผู้อื่น ทว่าบัดนี้นางอยากให้เห็นเซวี่ยรู้สึกรู้ว่านางน่ารักเพื่อ
ที่มันจะได้มีความทรงจำดีๆ เกี่ยวกับตัวนาง

"ท่านยังไม่ตอบคำถามของข้า"

"คำถามอะไร"

"ความตายเป็นความรู้สึกอย่างไร"

"ข้าไม่เคยตาย แล้วจะรู้ได้อย่างไร หรือเจ้าจะให้ข้าชุดศพอาจารย์
อาหญิงขึ้นมาตอบเจ้า"

หนึ่งเซวี่ยพยายามพูดให้ตกลงขบขัน แต่ก็พบว่าคำพูดของตัวเอง
ช่างไม่น่าขบขันเอาเสียเลย มันก้มหน้ามองแมลงที่นอนตายอยู่บนพงหญ้า
เงียบไปนานก่อนเงยหน้า

"อันที่จริงข้ารู้ว่า...ความตายไม่ใช่เรื่องสนุกแม้แต่น้อย ดังนั้นเจ้า
อย่าตายเป็นอันขาด"

ซังซังสตามันขณะรับคำด้วยสีหน้าจริงจัง

"ฮือ ข้าจะพยายาม จะพยายามให้เต็มที่"

หนึ่งเซวี่ยลูบศีรษะนาง

"ดี พวกเราจะพยายามด้วยกัน"

ไอหมอกที่ลอยปกคลุมไปทั่วเริ่มกลั่นตัวเป็นหยดน้ำ จากหนึ่งหยด
เป็นหลายหยด ตกใส่ใบหญ้าและเปลือกตาของหนึ่งเซวี่ย ทำให้ดวงตา
มันดูชื้นขึ้น

"กลับกันเถอะ"

ซังซังส่ายหน้า

"ข้ายังอยากเดินเล่นอีกหน่อย"

หนึ่งเซวี่ยท้วง

"เจ้าตากฝนไม่ได้"

ซังซังเอื้อมมือไปหยิบร่มที่สะพายไว้ด้านหลัง

"ต่อให้อยากเปียกก็เป็นไปไม่ได้"

หญิงเขวียิ้มพลางรวบรวมไปกางแล้วจูงมือนางเดินไปยังวิหารส่วนหน้า พอฝนโปรยปรายลงมา หมอกบางๆ ก็ค่อยๆ สลายตัวไป ชายคาวิหารและเจดีย์ที่เมื่อครู่มองเห็นได้รำไรกลางไอหมอกเริ่มปรากฏเด่นชัด ต่อสายตา

หญิงเขวียมองยอดเขาหลังวัดโบราณผ่านม่านพิรุณ ที่นั่นมีพระพุทธรูปอยู่องค์หนึ่งซึ่งน่าจะสร้างจากศิลาขาวราคาแพง ฝนที่ตกใส่ใบหน้าอันสงบนิ่งและอ่อนโยนของพระพุทธรูปศิลาดูราวกับหยาดอัสสสุชล จึงช่วยเพิ่มกลิ่นอายสงสารเวทนาที่ปฐุมพุทระมีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายขึ้นอีกหลายส่วน

อยู่ห่างไกลถึงเพียงนั้น แต่มันก็ยังสามารถเห็นรายละเอียดได้อย่างชัดเจน ดังนั้นจึงไม่ต้องพูดถึงขนาดของรูปสลักนี้ว่าจะใหญ่โตสักเพียงใด และยิ่งไม่ต้องจินตนาการว่ายามสานุศิษย์แหงนหน้ามองจากเชิงเขาจะบังเกิดความเลื่อมใสศรัทธาถึงขนาดไหน

หญิงเขวียชี้ไปยังพระพุทธรูปศิลา

"ว่ากันว่านี่ก็คือปฐุมพุทระที่ก่อตั้งนิกายพุทระ"

ซังซังเงยหน้าถาม

"จะไหวหรือไม่ ไหว้จากที่นี่โดยไม่ต้องขึ้นเขาก็ได้"

"ปฐุมพุทระคือคน ข้าก็คือคน ปฐุมพุทระเคยอ่านคัมภีร์สวรรค์เล่มแสงสว่าง ข้าก็เคยอ่านเช่นกัน แล้วจะต้องไหว้ไปทำไม"

เสียงคนและเสียงรถม้าดังแว่วมาจากบริเวณวิหารหลัก ยามนี้เพิ่งจะรุ่งสาง วัดลั่นเคอไม่เปิดรับผู้มาเที่ยวชมทิวทัศน์ ฉะนั้นคนเหล่านี้จะต้องเป็นเหมือนกับหญิงเขวีย คือเป็นคนละเหตุหรือไม่ก็เป็นตัวแทนจาก

สำนักค่ายพรรคต่างๆ ที่มาพักแรมรออยู่ในวัด

หนึ่งเซวียกล่าวต่อ

"ยกเว้นว่าปฐมพุทธะมีความศักดิ์สิทธิ์จริง สามารถรักษาอาการป่วยของเจ้า ถึงตอนนั้นต่อให้เจ้าไม่บอก ข้าก็จะมาคุกเข่ากราบไหว้เอง จะให้ไหว้สักสามวันสามคืนก็ยิ่งได้"

เสียงหนึ่งพลันแว่วมา

"จะขอให้ปฐมพุทธะรักษาโรคก็ควรขอด้วยใจที่เลื่อมใสศรัทธา หากเจ้าไม่มีความจริงใจ เห็นปฐมพุทธะเป็นเพียงแค่มอรักษาคคนที่มียออยู่ถนัด เช่นนั้นแม้ปฐมพุทธะจะมีความสามารถก็ต้องไม่มีทางรักษาให้ภรรยาของเจ้าแน่"

รถม้าหรรษาหลายคันวิ่งจากวิหารหลักมาถึงตรงที่หนึ่งเซวียยืนอยู่ เสียงที่เต็มไปด้วยแววตาหนีดิเตียนและเยอหยิ่งจองหองดังขึ้น จากรถม้าคันหนึ่งในนั้น

เดิมทีหนึ่งเซวียเข้าใจว่าผู้กล่าววาจาคงจะเป็นพุทธมามกะจากแคว้นเยวี่หลุน ทว่าพอเห็นขบวนรถกลับพบว่าอีกฝ่ายมาจากแคว้นหนานจิ้นไปเสียฉิบ

แม้ตอนนี้จะมีฝนตกพริ้วๆ แต่การนำรถม้ามาวิ่งอยู่ในลานวัดอันเจียบสงบก็นับเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมติดจะประโคนโอ้อู้อยู่บ้าง ทว่าในเมื่ออีกฝ่ายสามารถค้างแรมในวัดก็แสดงว่าจะต้องมีโชคนี่มีศักดิ์ฐานะธรรมตาอย่างแน่นอน

หนึ่งเซวียนึกคาดเดา คนในรถม้าหากมีโชหุดแคว้นหนานจิ้นก็ต้องเป็นศิษย์ศาลากระบี่ แต่ไม่ว่าจะเป็นใครก็ล้วนมีโชคนี่มันอยากเห็นหน้าในตอนนี้อย่างยิ่ง

รถม้าคันนั้นจอดลงตรงจุดที่ไม่ห่างจากหนึ่งเซวียกับซังซังยืนอยู่

สักเท่าไร ม่านถูกเลิกขึ้น ชายหนุ่มรูปโฉมคมคายนำมองแต่ชาวซีต
ยื่นหน้าอันบึ้งตึงออกมาบริภาษหนึ่งเซวียต่อ

"อยู่ในวัดต้องสำรวจมตน แม้แต่เรื่องนี้เจ้าก็ยังไม่เข้าใจรี มีรู้จริง?
ว่าหลวงจีนในวัดอนุญาตให้เจ้าเข้ามาพักได้อย่างไร"

หนึ่งเซวียขมวดคิ้ว

"เจ้ารู้จักข้าหรือ"

คุณชายหน้าขาวถามด้วยน้ำเสียงเยาะๆ

"ข้าต้องรู้จักเจ้าด้วยหรือ"

หนึ่งเซวียร้องอ้อ

"ข้านึกว่าเจ้ารู้ว่าข้าเป็นใคร เลยคิดใช้อุบายกล่าวติเตียนให้ข้า
ได้ยินก่อนค่อยกล่าวขอโทษทีหลัง สร้างโอกาสเข้าถึงตัวทำความรู้จัก
กับข้า"

ได้ยินเช่นนั้นคุณชายหน้าขาวก็มึนงงไปครึ่งค่อนวัน ก่อนถาม
เสียงดังอย่างไม่เชื่อ

"นี่เจ้ากำลังบอกว่าข้าจงใจมาตีสนิทกับเจ้าอย่างนั้นรี"

หนึ่งเซวียยกไหล่

"หมูนี่มีคนจำนวนไม่น้อยคิดหาวิธีแปลกๆ สารพัดสารพันมา
ผูกสัมพันธ์กับข้า ถ้าเจ้าไม่มีความคิดนี้อยู่ในหัวก็แล้วไป"

วาจาเรียบง่ายของมันแฝงแวแวเหยยหยันเอาไว้เต็มเปี่ยม

ตั้งแต่ซังซังล้มป่วย จิตใจหนึ่งเซวียก็เหมือนจะป่วยตามไปด้วย
โดยเฉพาะหลังการต่อสู้ที่วัดหงเหลียน เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นกับตัว
กตสันจิตใจมันให้หม่อมมัวอยู่ตลอดเวลา แม้การผ่าตัดรู้ชะตาได้สำเร็จ
จะช่วยทำให้เบิกบานขึ้นได้บ้าง แต่มันก็ยังต้องการที่ระบายนามณ์
อยู่ดี บัดนี้จู่ๆ ได้พบกับโอกาสที่เข้าเทียบประทานให้ แล้วมีหรือที่มันจะ

ปล่อยให้หลุดมือไป

คุณชายหน้าขาวตากลาวด้วยโทสะ ซึ่หน้าตาวาดอย่างกราดเกรี้ยว
"เจ้านับเป็นตัวละครอะไร!"

เสียงตวาดนั้นเข้าทางหนึ่งเซวียพอดี มันเอียงคอหนีบกำนร่มดำไว้
กับไหล่พลางม้วนแขนเสื้อ

ทว่าขณะนั้นเองก็มีมือข้างหนึ่งมาดึงตัวคุณชายหน้าขาวกลับเข้า
รถม้าไป

หนึ่งเซวียรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง ใครกันช่างมาขัดจังหวะ
เหวี่ยงหมัดเหวี่ยงเท้าของมันเสียได้

มือข้างนั้นปรากฏสู่สายตาหนึ่งเซวียแวบเดียวก็จริง แต่ก็เพียงพอ
ให้สังเกตเห็นลักษณะพิเศษบางอย่างได้ ซึ่งก็คือนิ้วที่เรียวยาวแต่หนักแน่น
มันคง ฝ่ามือที่ใหญ่และหนาต้าน นี่คือนิ้วที่เหมาะสมกับการฝึกกระบี่และ
จับกระบี่อยู่เป็นประจำ บรรดาจอมกระบี่ในโลกของผู้ฝึกฉวนล้วนใช้
กระบี่บิน ยกเว้นเพียงสำนักเดียวเท่านั้น และสำนักที่ว่าก็บังเอิญตั้งอยู่
ในแคว้นหนานจิ้น ใช่แล้ว นี่ย่อมต้องเป็นสำนักศาลากระบี่ของ
เทพกระบี่หลิวไปที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้านั่นเอง

จากการอนุมานนี้หนึ่งเซวียจึงพอจะเดาออกถึงความเป็นมา
ของเจ้าของมือได้ ดังนั้นแม้เปลือกนอกมันดูเหมือนจะรู้สึกเสียดาย
แท้ที่จริงภายในกลับมีแต่ความรู้สึกตื่นตัวระมัดระวัง

จิตใจต่อมา อีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากในรถม้า น้ำเสียงนี้สงบนิ่ง
และอ่อนโยนขณะกล่าวขอโทษหนึ่งเซวียแทนคุณชายคนเมื่อครู่ คิดว่า
จะต้องเป็นเสียงของเจ้าของมือเมื่อครู่อย่างแน่นอน

ได้ยินคำขอโทษ ได้รับรู้ถึงความสุขุมเยือกเย็นในน้ำเสียง สีหน้า
ของหนึ่งเซวียแม้ไม่แปรเปลี่ยน แต่ในใจกลับลอบแตกตื่น เพราะมัน

คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเป็นถึงยอดคนด่านรัฐชะตาที่สำคัญคือมันไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดยอดคนด่านรัฐชะตาของศาลากระบี่ถึงได้ยอมอ่อนข้อให้มัน

เนื่องจากมันกำลังอยู่ในวัด และซังซังก็กำลังป่วย ต้องการการรักษาจากหลวงจีน หนึ่งเซวียจึงไม่ต้องการทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ เห็นอีกฝ่ายกล่าวขอโทษด้วยความจริงใจ น้ำเสียงที่ซักก็เต็มไปด้วยความสุภาพอ่อนโยน จึงเพียงโบกมือเป็นเชิงว่าเลิกแล้วต่อกัน

เสียงยอดคนจากศาลากระบี่ดังขึ้นอีกครั้ง

"คุณชายของข้าว่าความเสียหายหายไปจริงๆ เพียงแต่สหายอุตสาห์ต้นต้นเดินทางมาถึงที่นี่แล้ว ไยไม่ลองแบ่งใจยอมรับในสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่นบ้าง"

คำแนะนำนี้แม้จะพูดได้ว่าเป็นความปรารถนาดี แต่ก็แฝงการอบรมสั่งสอนไว้หลายส่วน คนผู้นี้ถึงอย่างไรก็เป็นยอดคนด่านรัฐชะตา หนึ่งเซวียจึงไม่รู้สึกลึกคิดคด มันส่ายหน้ากล่าววว่า

"ที่พวกเจ้าชาวหนานจิ้นบูชาคือเฮ่าเทียน ต่อให้กราบไหว้พระพุทธรูปสักเพียงใด ปฐมพุทธะก็ไม่แน่ว่าจะปลาบปลื้มยินดีกับการกราบไหว้ของพวกเจ้า ข้าเองก็เช่นกัน ก่อนหน้านี้ไม่เคยคิดจะมาไหว้พระ บัดนี้ปัญหาเกิดจึงค่อยมา ดังนั้นต่อให้หมอบกราบจนศีรษะจรดพื้น ปฐมพุทธะก็ไม่แน่ว่าจะเชื่อซำ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ไยต้องสนใจเรื่องการแสดงออกด้วย"

ยอดคนจากศาลากระบี่ถอนใจเบาๆ คล้ายผิดหวังกับคำพูดของ หนึ่งเซวีย หลังกล่าวขอตัว ขบวนรถม้าก็วิ่งช้าๆ ไปยังวิหารข้างทางทิศตะวันออก

ผู้คนที่วุ่นวายต่างก็ให้ความสำคัญกับเทศกาลอวี๋หลันเป็นอย่างมากยิ่งฤดูสารทปีนี้มีทราบบว่ามีบุคคลสำคัญมากมายเท่าใดเดินทางมาร่วมงาน

โดยเฉพาะสองสามวันก่อนหน้าทำงานจะเริ่ม ไม่ว่าจะเดินทางไปทางใดก็สามารถพบเจอบุคคลมีชื่อเสียงโด่งดังในโลกของการฝึกฝนได้ ทว่าหนิงเซวียกลับมิได้ให้ความสนใจกับคนเหล่านี้แม้แต่น้อย ซึ่งย่อมต้องรวมถึงคุณชายหน้าขาวที่มันเดาฐานะออกแล้ว

ฝนหนาเม็ดขึ้นเรื่อยๆ แม้ไม่สาดเข้ามาได้รุ่ม แต่อากาศภายในวัดก็เย็นลงอย่างรวดเร็ว หนิงเซวียจูงมือซังซังช้วนเดินกลับไปพักผ่อน ก่อนจากไปมันหันมองยอดเขาหว่าซานอีกครั้ง

ที่นั่นพระพุทธรูปศิลาทอดสายตามองลงมาอย่างสงบ ดวงหน้าที่เปี่ยมฝนจนชุ่มโชกแสดงถึงความเวทนาต่ออสังขัตถ์ที่ยังคงเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏ

หากเป็นดังที่ท่านกล่าวไว้ โลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าวงเวียนก่าเวียน เช่นนั้นชาตินี้ข้าทำเรื่องเลวร้ายมามาก คงต้องไม่ได้รับกรรมดี แต่สำหรับซังซัง ข้าคอยระวังมาตลอดไม่ให้มือของนางเปื้อนโลหิต ข้าพยายามอย่างถึงที่สุดแล้วจริงๆ ดังนั้นต่อให้ต้องมีการชดใช้กรรมก็ขอให้กรรมทั้งหลายมาตกอยู่กับตัวข้า อย่าตกไปที่นางเลย

หนิงเซวียกล่าวกับพระพุทธรูปศิลาอยู่ในใจ

แต่หากท่านยื่นกรานที่จะเอาเรื่องกับนางจนถึงขั้นทำให้นางต้องจากโลกนี้ไป ข้าไม่เพียงจะทำลายพระพุทธรูปศิลาที่ใหญ่ที่สุดในใต้หล้า องค์นี้ของท่านเสีย ยังจะเผาวัดลั่นเคอกับวัดทุกวัดในแคว้นเยวียหลุน และสังหารสานุศิษย์ของท่านให้หมดสิ้นจนนิกายพุทธต้องดับสูญไปจากแผ่นดินอีกด้วย

ขบวนรถม้าที่มาจากแคว้นหนานจิ้นบัดนี้จอดนิ่งอยู่หน้าวิหารข้างบุรุษว่างใหญ่กำยำหลายคนกวาดสายตากมกริบไปรอบๆ คอยให้การ

อารักขาแก่เจ้านายที่อยู่ในวิหาร นอกจากนี้ยังมีบุรุษลักษณะเหมือน
ขุนนางติดตามอีกหลายคนยืนหลบฝนอยู่ใต้ชายคา มิได้เข้าไปข้างในด้วย
ใต้สายฝนพริ้ว วิหารข้างฝั่งคูมีตึกล้อมมากขึ้น อรหันต์ศิลาสิบกว่า
องค์ภายในวิหารเปล่งประกายหม่นมัว อรหันต์เหล่านี้บ้างกำลังแย้มโอษฐ์
บ้างกำลังโศกศัลย์ แต่ละองค์ทำท่ามูทราแตกต่างกันไป มีทั้งประกบ
สิบนิ้วเข้าด้วยกัน มีทั้งยกมือแบค้ำอยู่กลางอากาศ ให้ความรู้สึกงดงาม
และน่าเกรงขามไปพร้อมๆ กัน

บุรุษวัยกลางคนสวมอาภรณ์สีฟ้าอมเขียวคนหนึ่งกำลังยื่นมอง
อย่างเพ่งพิณีจ สองมือที่โพล่หลังมีนิ้วเรียวยาวหนักแน่นมั่นคง มันก็คือ
ยอดคนด่านรัฐชะตาที่นั่งอยู่ในรถม้าคันนั้นนั่นเอง

สักพักบุรุษวัยกลางคนก็ละสายตากรูปร่างอรหันต์พลางกล่าว
อย่างนึกเสียดาย

"วัดไปถ่าแคว้นเวียหฺลุน วัดวันเยียนถ่าในเมืองจางอันและ
ที่นี้ต่างก็มีรูปร่างอรหันต์ประดิษฐานอยู่มากมาย ว่ากันว่าคนที่ฉลาด
ปราดเปรื่องจึงจะสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของท่ามูทราเหล่านี้
น่าเสียดาย ข้าแค่สัมผัสได้ว่ามีสติปัญญาแฝงอยู่ในนั้น แต่กลับไม่สามารถ
ทำความเข้าใจได้"

ภายในวิหารมีแต่ความเงียบ คุณชายสูงศักดิ์แคว้นหนานจิ้นที่
เมื่อครู่บริหารใส่หนังเซี่ยสีหน้ายังคงบึ้งตึง แม้มันไม่ได้กล่าวคำหนิ
ออกมา แต่เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งที่ยอดคนจากศาลากระบี่
ผู้นี้กล้าขอโทษหนึ่งเซี่ยแทนมัน เพราะการทำเช่นนั้นทำให้มันรู้สึกเสียหน้า
อย่างแรง

บุรุษวัยกลางคนเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายก็ลอบถอนใจยาว กล่าวเตือน
เสียงอ่อนโยน

"ในโลกของผู้ฝึกฆานมีแต่พยัคฆ์ซ่อนมังกรเร้น สัมมะหาอะไรกับนี่เป็นงานชุมนุมเทศกาลอวี๋หลันของวัดลันเคอ ยอดคนที่นี่บ่อยครั้งจะเหยียบย่างเข้าสู่โลกิยะไม่แน่ว่าอาจปรากฏตัวขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ แม้แคว้นหนานจิ้นเราจะไม่กลัว แต่ไปต้องหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัวด้วยเล่า"

ผู้ที่ติดตามคุณชายหน้าขาวมาวัดลันเคอด้วยยังมีเฒ่าชราผมเผ้าขาวโพลนหลังอ้อมอีกคน ซอกแขนมันหนีบกระดานหมากล้อมไว้แผ่นหนึ่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยความตระหนงถือดี

เฒ่าชราคนนี้ก็ถือมือดีด้านหมากล้อมของแคว้นหนานจิ้น ได้รับฉายาว่าเซียนหมากล้อม ชีวิตนี้น้อยครั้งจะแพ้ให้ใคร และเพราะเข้าออกในวังได้ตามใจชอบจึงบ่มเพาะนิสัยของหงอวดดี พอคิดว่าคุณชายของตนเป็นบุคคลระดับโตแล้ว มีหรือจะต้องมากลัวเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ให้เสียเกียรติ ก็กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"เจิงเซียนเชิงเป็นศิษย์น้องของเทพกระบี่หิวไป ยังจะกลัวเรื่องยุ่งยากเล็กๆ น้อยๆ ด้วยหรือ อีกอย่าง ฟังจากสำเนียงของเจ้าหนูมนั้น ก็รู้ว่าเป็นชาวถัง พวกเราจึงไม่ควรอ่อนข้อให้มัน"

คุณชายหน้าขาวเองก็คิดเช่นนี้อยู่ในใจ จึงมองบุรุษวัยกลางคนดูว่ามันจะกล่าวอะไร

บุรุษวัยกลางคนแซ่เจิง นามจื่อชิง เป็นหนึ่งในยอดคนด่านรู้ชะตาจำนวนไม่กี่คนของศาลากระบี่ ดังนั้นมันย่อมไม่สนใจท่าทีของเซียนหมากล้อม กระทั่งสายตาของคุณชายสูงศักดิ์มันก็ทำเป็นมองไม่เห็นขณะอธิบายเสียงเรียบ

"ศิษานต้าซือเป็นผู้ที่มีบุญคุณยิ่งใหญ่ต่อแคว้นหนานจิ้นเรา หากก่อเรื่องวุ่นวายขึ้นในวัด ไม่ว่าศิษย์พี่หรือฝ่าบาทคงต้องไม่พอใจเป็นแน่"

ฝ่าบาทที่มันเอ่ยถึงย่อมหมายถึงจักรพรรดิแคว้นหนานจิ้น ส่วน

ศิษย์พี่ของมันยอมต้องเป็นเทพกระบี่หลิวไป หลังเจิ้งจื่อซิงอัญเชิญ
ขุนเขาใหญ่ทั้งสองออกมา ภายในวิหารข้างก็กลับคืนสู่ความเงียบสงบ
ไม่มีผู้ใดกล้ามีความเห็นอื่นอีก

เจิ้งจื่อซิงเดินออกจากวิหารไปหาขุนนางหนุ่มคนหนึ่งซึ่งยืน
หลบฝนอยู่ใต้ชายคา ใช้สายตาดูกลับไปให้อีกฝ่ายเดินตามไปยังที่ลับตาคน
ก่อนถามขึ้น

"ใช้มันหรือไม่"

ขุนนางหนุ่มคนนี้แซ่เซี่ย นามเจิ้งอวี่น หรือก็คือคุณชายสาม
แซ่เซี่ยแห่งแคว้นหนานจิ้นที่เคยมีชื่อเสียงโด่งดังสมัยสอบเข้าสถานศึกษา
นั่นเอง ต่อมาหลังหนึ่งเขวียทดสอบเข้าชั้นสองได้สำเร็จ คุณชายสาม
แซ่เซี่ยก็กลับแคว้นหนานจิ้นไปอย่างเศร้าหมอง อาศัยชื่อเสียงที่สอบ
ได้ตำแหน่งทันฮวาตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มน้อย ใช้เวลาไม่นานก็สามารถมี
ที่ยืนในราชสำนัก ปีนี้มันถูกจักรพรรดิแคว้นหนานจิ้นแต่งตั้งให้เป็น
ขุนนางในสังกัดองครักษ์ทายาท

ได้ยินเจิ้งจื่อซิงถาม เซี่ยเจิ้งอวี่นก็พยักหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย

เจิ้งจื่อซิงเห็นเช่นนั้นก็เจียบงันไป อันที่จริงแค่ได้เห็นร่วมดากับ
สองหนุ่มสาวที่ยืนเคียงกันอยู่ได้ร่วม มันก็พอจะเดาถึงฐานะของคน
ทั้งสองได้แล้ว ยิ่งพอบุรุษหนุ่มแสดงท่าทีเฉยเมยต่อนิกายพุทธ มันก็ยิ่ง
มั่นใจว่าตัวเองคาดเดาได้ถูกต้อง รู้ว่าตัวเองตัดสินใจไม่ผิดที่กล่าวคำ
ขอโทษแทนรัชทายาทและรีบจากมา เพราะหากปล่อยให้รัชทายาทรู้ว่า
บุรุษหนุ่มคนนั้นคือใครก็อาจจะเกิดเป็นเรื่องราวุ่นวายใหญ่โต แม้มัน
จะบรรลุด้านรัฐชะตาแล้ว แต่ก็ยังไม่คิดจะแกว่งเท้าหาเสี้ยนล้วงเกิน
สถานศึกษาและบรรดายอดคนที่อยู่ therein

คิดถึงตรงนี้ก็หันไปทางเซี่ยเจิ้งอวี่น

"พรุ่งนี้ฉันท้าข้อจะออกจากถ้ำ หนึ่งเขวียจะต้องปรากฏตัวแน่
ดังนั้นเจ้าต้องจับตามองรัชทายาทเอาไว้ให้ดี หลังรัชทายาทรู้ฐานะของ
หนึ่งเขวียจะต้องไม่ปล่อยให้มันแสดงโทษออกมา"

เซี่ยเจิงอวินรู้ว่าเจิงจื่อซิงกังวลเรื่องอะไร แม้จะลังเล แต่สุดท้าย
ก็ยังรับคำเสี่ยงเบา มันเป็นขุนนางสังกัดวังตะวันออกมาได้ครึ่งปีแล้ว
มีหรือจะไม่รู้ว่ารัชทายาทที่มันจะต้องคอยรับใช้ให้ความช่วยเหลือไป
ตลอดชีวิตมีนิสัยอย่างไร การยับยั้งมิให้คนผู้นี้บันดาลโทษจะเป็นเรื่องที่
ยากยิ่ง ครั้นแล้วมันก็นึกถึงความเป็นไปได้บางอย่างหนึ่งจึงมองหน้าเจิงจื่อซิง
รวบรวมความกล้ากล่าวเปรยเสียงเบา

"ได้ยินว่าน้องชายของเทพกระบี่ถูกคนผู้นี้ทำร้ายจนตาบอด"

แววดาเจิงจื่อซิงเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบทันที

"ข้ารู้ว่าเจ้าเคยเป็นสหายร่วมสถานศึกษากับมัน และรู้ด้วยว่า
สำหรับคนที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาตั้งแต่เล็กอย่างเจ้า การได้มาเห็นคนที่
เคยเป็นสหายร่วมเรียนขึ้นไปยืนอยู่บนจุดสูงสุดของโลกยะ ในขณะที่
ตัวเองกลับถูกทิ้งให้อยู่ข้างหลังจนไกลสุดกู่เป็นเรื่องที่น่าเจ็บปวดเพียงไร
ทว่าหากเจ้าไม่มูมานะมากกว่านี้ หรือลุ่มเลิกความคิดที่จะแข่งขันกับมัน
การใช้วิธีการอื่นๆ นอกจากจะไม่มีจุดหมายแล้วยังจะทำให้เจ้าเจ็บปวด
ใจยิ่งขึ้นไปอีก"

เจิงจื่อซิงนึกถึงศิระชะที่ลอยอยู่ในสระโบราณของศาลากระบี่ นึกถึง
สหายร่วมสำนักที่ต้องเก็บตัวฝึกกระบี่อย่างยากลำบากอยู่ในห้องลับ
ต่างๆ ที่ตาบอดสนิททั้งสองข้าง ก็กล่าวตอด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง

"อย่าได้คิดอาศัยกระบี่ของศาลากระบี่ไปฆ่าคน เพราะเรื่องที่
ศาลากระบี่เราชิงชังที่สุดก็คือการถูกผู้อื่นยืมกระบี่"

ที่มันพูดถึงก็คือเรื่องที่ดีที่สุดดำเสินกวนหน่วยพิพากษาให้คนใน

